

el davantal de pere calders

Sempre he dit que començar el dia llegint diaris o escoltant notícies contribueix a formar el caràcter. No sé ben bé —encara!— si això és a fi de bé o a fi de mal. Només puc afirmar que es tracta d'un vici que fa temps que em va arregar de ple, m'ha creat addicció i ara, quan hi ha una d'aquestes festes que impedeixen l'aparició de la premsa quotidiana, em sento desemparat, em ballen totes les hores de la jornada. És una habitud que em permet d'arribar a unes determinades conclusions de bon matí, tot i reconèixer que amb diaris o sense diaris cadascú extreu uns resultats personals d'allò que li toca de viure o d'observar. En aquests moments, jo trobo que els animals tendeixen a adquirir un protagonisme notable. Em refereixo als irracionals perquè dels altres, de nosaltres, es pot ben dir que no parem, que no ens estem mai quiets.

Tothom que segueixi l'actualitat, estarà d'acord amb mi que els animals reclamen darrerament espais de lletra impresa i índexs considerables d'audiència i de televisió. D'això darrer, una mica menys, perquè hi ha successos que fan de mal retratar. Amb permís del lector, em referiré a tres fets vius, que acaben d'ocórrer, i ho faré amb un cert desordre, convençut que se'm tindrà en compte la idea. L'agència Efe va divulgar la notícia que un ciutadà de Bun Ram (Tailàndia) va sofrir el robatori d'uns quants cocodrils que criava a casa. Els lladres

van entrar al seu domicili, anesthesiaren les bestioles i se les van emportar a bord d'un vehicle que fugí veloçment. És cert que Tailàndia és un país llunyà, però el succés ens afecta les aprensions i els sentiments. No ens costaria gaire de témer que aviat ni tan sols podrem tenir cocodrils a casa, amb la tranquil·litat necessària per pujar-los de manera que no desentonin.

La segona notícia ens ve de molt més a prop, concretament de l'Ampolla, on es va fer un homenatge a les dones del poble, pel gran paper que han representat en la segregació del seu municipi del veí Perelló. L'alcalde de l'Ampolla, senyor Antoni del Amo, va cedir la seva autoritat, durant unes hores, a la pubilla major, Maria Rosa Juan Aixa. Després, les dones assistiren a un dinar de germanor, soles, sense la presència dels homes. I a la tarda, el número fort: les dones van saltar a la plaça per torejar dues *vaquillas*. És encantador... Escric *vaquillas* respectant l'idioma en què fou publicada la notícia, perquè no sé si vedella quedaria prou adequat per a una expansió tan característica de cultures regionals amb suport estatal. El cas és que com a punt fort d'un programa inspirat per alegries diverses es va requerir el protagonisme de —tirant

Bestiari

curt— dos animals. Ignoro si els actes es van celebrar tal com explico, perquè la nota fou publicada abans, com a anunci previ. En tot cas, les intencions eren aquestes.

La tercera notícia és fortament reveladora dels mals de la societat del nostre temps i dels intents desesperats de trobar-hi remei. Diu que al Brasil l'augment de la delinqüència desborda la capacitat de la policia per fer-hi front i els ciutadans han de protegir-se pel seu compte, a vegades amb vaitots tan sensacionals com el posar de moda els leons fent-los servir de guardaespalles. Gloria Helena Rey, corresponsal de *La Vanguardia*, en un article llarg i ben documentat, informa que Salamina Souza, un venedor de llibres, es dedica també —cosa que aparentment no lliga— a vendre leons destinats a la defensa personal de gent adinerada. Un dels seus clients, l'empresari Aníbal Fusetti, en va adquirir dos i es mostra encantat, se'ls emporta, fins i tot, quan va a comprar per São Paulo, amb uns resultats esplèndids: des que els té, els lladres es guarden bé prou d'acostar-se-li. En l'article al qual em refereixo, se'ns diu que els leons només són perillosos quan tenen gana, i això sí que ja ens ho pensàvem. La dificultat consistirà, penso, a poder endevinar si els leons que, algun dia, ens podríem trobar pels carrers del nostre barri ja han menjat o encara estan en dejú.

Pere Calders